

El consens públic

GEMMA CALVET | Actualitzada el 14/08/2012 00:00

El poeta Hölderlin en el poema *El consens públic* recordava que la gent prefereix el que es cotitza, ja que les ànimes servils tendeixen a respectar el violent. "Només respecten el que és diví les persones que realment ho són".

Aquestes senzilles paraules ens ofereixen una petita finestra d'estiu on abocar la nostra curiositat per superar els vidres entelats que se'ns imposen. Unes paraules que parlen de la correlació de valors en què ens hem mogut. D'una banda, en el terreny econòmic, l'avidesa del paradigma del creixement, la cotització com a eina de definició del que valem com a país, el rebuig a la població immigrant quan aquesta ja no resulta productiva.

L'autèntica tragèdia és que l'economia corre el risc d'haver deixat de ser una eina per viure i prosperar a través del treball o la capacitat emprenedora. Estem abocats a acceptar que tenim un preu, que tot el que ens passa no és rellevant per les causes sinó només per resignar-se a recórrer camins que ens porten enrere. Una obscuritat que prové de la manca de sentit comú per explicar el que passa, la incertesa del calendari econòmic i polític i, sobretot, la inseguretat col·lectiva que comporten les circumstàncies d'estretor econòmica i vital en què ens trobem.

El filòsof Thomas Donaldson recorda en *La riquesa ètica de les nacions* que el Banc Mundial l'any 1997 va situar els pilars d'un desenvolupament sostenible: establir el fonament de la llei, mantenir un entorn polític no discriminatori que inclogui la macroeconomia, invertir en serveis socials bàsics i en infraestructures, protegir els més febles i protegir el medi ambient.

Segons aquestes demandes, és bastant evident que ens movem en el llindar del fracàs de desenvolupament col·lectiu. En el terreny de la política espanyola, ens enfrontem a una clara involució centralista ja molt explicada, prou per situar el repte a definir i potenciar la nostra resposta com a país i la resposta de la política catalana en particular. La incertesa no ens pot fer renunciar a la nostra capacitat de reaccionar, com a persones i com a comunitat, de la manera més ambiciosa possible.

Acordat el pacte fiscal, ara l'escenari ha de ser el de donar marc polític a aquesta reivindicació de sobirania fiscal. Un marc polític sense el qual el pacte no té cap sentit. L'Onze de Setembre tenim la gran oportunitat de gestar un repte unitari al voltant del dret a decidir a ser independents. Simbòlicament, el poble hauria de ser capaç de respondre com ho va fer a la sentència del TC, de manera massiva i unitària en la creació d'un consens públic.

En aquest sentit, la contribució de l'Assemblea Nacional de Catalunya ofereix un marc transversal que potencia el paper de la societat civil i la pluralitat. Això no hauria de substituir la necessitat de donar espai i credibilitat als partits polítics exigint-los coherència i generositat. La idea del consens públic ha de ser una aspiració en la qual ara puguem trobar les respostes generant aliances de

Tots els articles de:
Gemma Calvet

Follow @gcalvetbarot

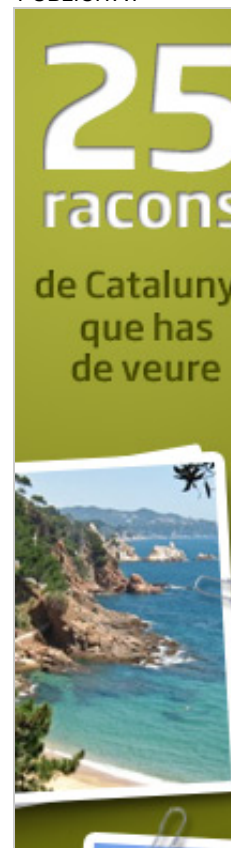
necessitat. Són temps difícils i temps d'incertesa, sí, però també poden ser temps de creació i de màxima aspiració a créixer. Tenim exemples de la capacitat de reacció que pot portar a una necessitat de consens públic. I aquestes experiències són llum enmig de la foscor.

La retallada de la targeta sanitària als immigrants ha obtingut una resposta de més de mil facultatius, metges de família que es declaren objectors de consciència. Rawls situa la injustícia als espais on la desigualtat afecta el que ell anomena "béns primaris", i hi inclou l'atenció sanitària. Exigir que la nostra societat accepti que es puguin privar de tractament mèdic persones que resideixen al nostre territori és un sacrifici col·lectiu que no ens podem permetre perquè afecta la nostra capacitat de resistència ètica. O, com deia el personatge de Galindez, de l'enyorat Vázquez Montalbán, afecta la nostra "ètica de la resistència". L'exercici de resposta aquesta vegada ha vingut acompanyat del rebuig polític unitari, exceptuant el PP, i és un signe d'esperança.

Al País Basc, on el procés de pau s'està estancant, més de 250 presos polítics estan reclamant amb vaga de fam l'excarceració dels malalts terminals en compliment de la llei. La resposta del govern espanyol a la sentència del Tribunal d'Estrasburg contra la doctrina Parot ha estat, de moment, la del no acatament. Aquest escenari penitenciari recorda el procés nord-irlandès i obligarà la política espanyola a moure peça.

Uns gestos de resistència que són gestos de consens en el que Berch defineix com "les immenses minories". Hölderlin prefereix l'"exercici de divinitat".

PUBLICITAT

MÉS CONTINGUTS OPINIÓ

Calldetenes, manifestos i samaritans

De les 'policies' a la 'politics'

La màscara legal de la dominació

